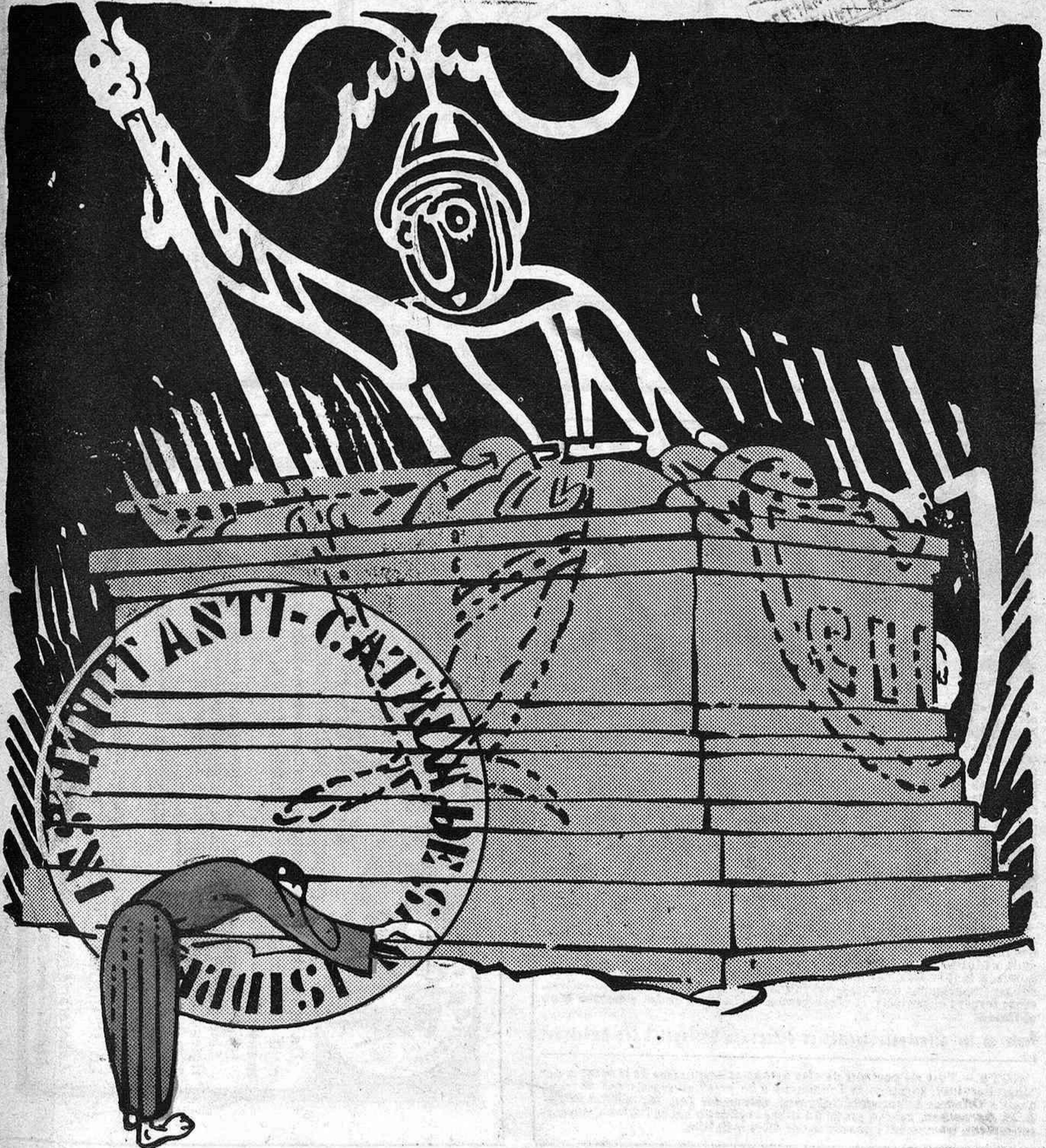

30

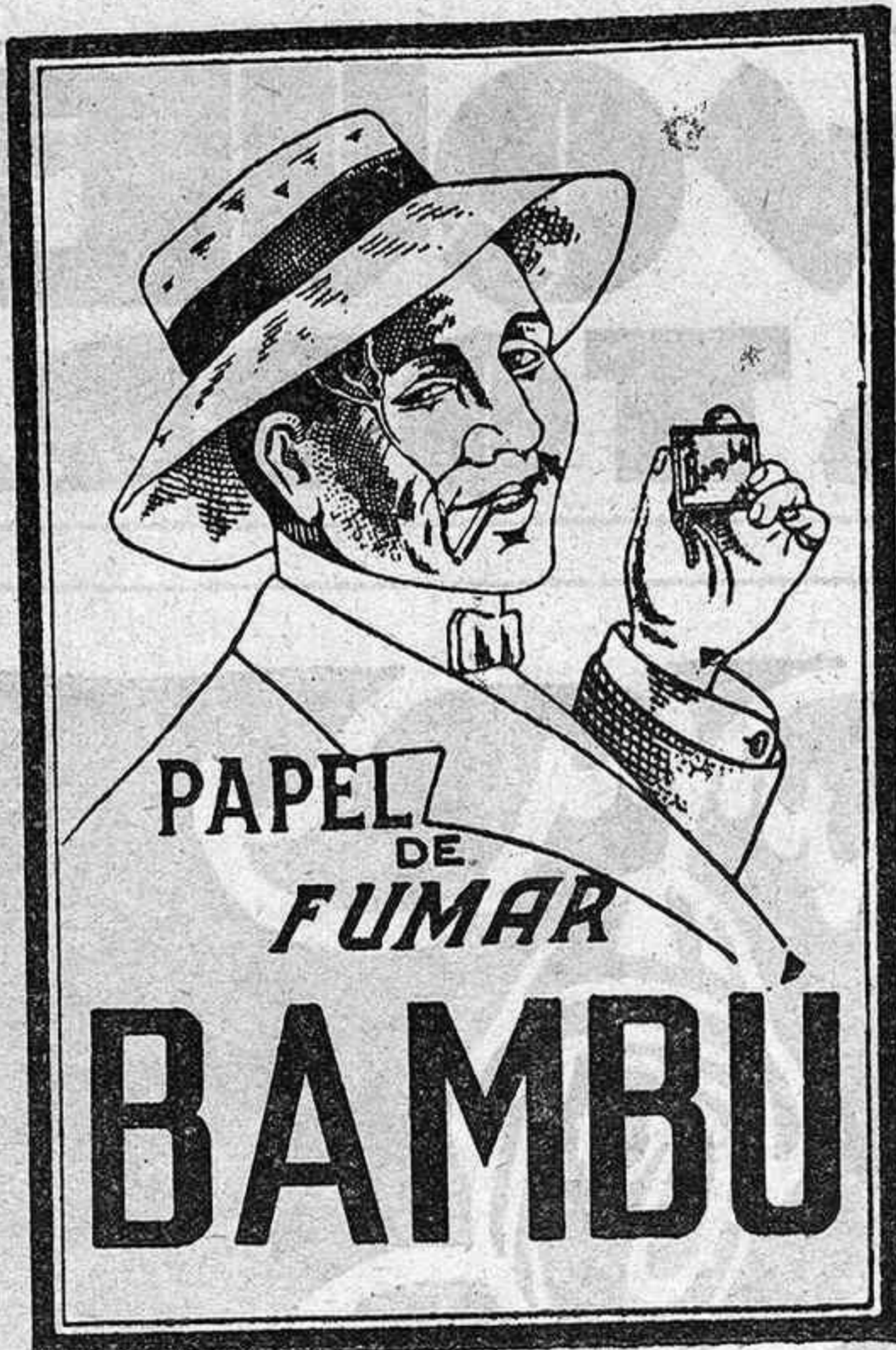
EL TROQUELLA de la TORRATJA

SANT ISIDRE AL SEPULCRE DEL CID

El Cid.— Què volen aquests ximpls, colpejant el meu sepulcre per fortificar la "seva" rabassa?

(c) Ministeri de Cultura

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gracies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaris: *Blenorria* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota* militar, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *dnexitis*, *ruixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixes del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avarlosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Píldores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria*, (pèrdues seminals), *causament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinaris, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTIL
Específic de l'
ASTENIA GENTAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèduleu-gental. Sinèrgic i homò-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte piuríglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS.

Laboratori Farmacològic del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telef. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

República transitòria

A venir la República i els escuts i corones d'heràldica monarquitzada, que lluien al front de les façanes dels nostres edificis públics, foren enguixats a corre-cuita. Convertits uns escuts en tortells i altres en rotllanes cabeceres, guardaren les corones intactes dintre i exhibien per fora un pegamàstic lleig i indecorós.

I semblant endegament, han resultat un símbol! Portem tres any i mesos de República; els guixos, que tapen les corones dels escuts; s'esquerden i deixen veure el que amaguen; els draps, que semblaven provisionals, s'han podrit i ara pengen com un velari desferra damunt del que tapaven. A la «Jefatura Superior de Policia», de la Granvia Laietana, escut i corona són coberts per uns parracs volanders que ja no amaguen res. Peniats d'un muró, a guisa de mantellina misèrrima, fan babarotes als passants mentre la corona de la monarquia ensenya els seus floriments de pedra per rera les pengerolles espellifades. I així arreu!

El poble volia una República i n'hi donaren una altra. Li donaren la República dels enguixaments, de les corones escamotejades, dels escuts respectats, dels amagatotis de convenència. El 14 d'abril del 1931 havia de portar la República que esborra, que escarpa, que elimina, que arrenca, que enfondeix. Portà una República mansa, contemporitzadora, una República de trampa i fingiment. El passat, com les corones dels escuts, quedava viu i fort sota l'emblanquinat, la rotllana, el guix, i els pegats barroers, com fets per a una República de trànsit.

El fort no era el règim que s'instaurava: era l'ahir. La República en tenia prou amb *amagar*: República de superfícies—del que no veuen els ulls el cor no en dol—li semblava que havia complert posant pegats damunt les marques monàrquiques intactes.

I el que passava a fora ha passat a dintre. Els qui han fet més carrera en els rengles de la República han estat els qui s'han sabut enguixar a temps o cobrir, amb roba tricolor, el seu doble vermell amb una sola amplada groga. Tot s'ha volgut fàcilment improvisat, superficial, aparentment amable. L'ahir, dintre les direccions, ha tingut la mateixa supervivència forta de les corones i els escuts de fora. Tot l'oficial s'ha posat rotllana o una cortina de ciment esquerdadís. A hores d'ara, àdhuc es pot ensenyar impunement la trampa.

Els fervorosos de la República, els qui hem lluitat per ella, sense exigències, no volíem pas una República transitòria; no volíem pas que ja, després de tres anys i mig de la segona, calgués parlar de la República tercera que serà l'autèntica. (Al pas de la segona, assegurem que l'autèntica tant podria ésser la tercera, com la quarta, com la que fes vint-i-nou!) Volíem una República que s'hagués vist amb cor d'esborrar el pas dels passats, de fer desaparèixer corones i escuts, de fer-se sentir, no ja únicament en les façanes dels edificis públics, sinó dintre mateix d'aquests edificis. Ara ha resultat que ni a les façanes no s'ha pogut fer obra definitiva!

Com si volguessin mostrar que la pressa era entrar, i ocupar seient, una vegada els seients ocupats s'ha continuat i el continuar ha portat que en lloc de fer marxa avant, es fer marxa enrera.

Visible i clar símbol el dels pegats dels escuts que s'escrostonen i dels draps; tapadors de corones que es podreixen i cauen mentre les corones i els escuts es mostren altra vegada!... Tot ha estat així! Unes presses,—s'ha de suposar—, dictaren els remeis renovadors de primera hora. Ja sortits del pas, ja amb República aparent, ningú no ha tingut cura d'anar esborrant l'ahir. I l'ahir torna, befant l'obra del drap dissimulador i de l'encanyissat de fàcil sortida.

Tornem a veure la monarquia i els seus temps coronats sota l'obra superficial de la República. Tothom qui passa pot contemplar els florons de l'heràldica, dels reis sota els pegats apressats dels primers dies de la República!

Si es volgué fer una República durable el treball no es veu enlloc. Es veu el treball barrip-barrap d'una República transitòria, que era pegat damunt la cosa pública mentre que el sòlid, el prestigiós, el que havia de tornar, era el que s'amagava.

Res no s'ha destruït. Els de Madrid ja refan les estàtues eqüestres dels sobirans de les odiades dinasties. A Barcelona, — baluard de la República!—, l'ahir es veu com es veu la corona monàrquica sota els parracs de la «Jefatura Superior de la Policia» governamental. Fins ara, la República que hem fet és una República transitòria. La ferma s'havia de fer eliminant, estirpant, fent desaparèixer, canviant, desarreplant moltes i moltes coses que viuen sense tenir dret a viure, és la República que se'ns ha quedat a deure.

Conseqüències? Les que es veuen. L'agosament dels enemics del règim; les conxorxes político-religioses que «funeralegen» un infant; la virior, ja a cara des-tapada, dels monàrquics, disfressats de dretes republicanes.

L'haver fet una República transitòria i no una República definitiva, on ens portarà?

Una samarreta vermella

Passa pels corredors de l'Ajuntament un home amb una samarreta vermella.

La samarreta és de les de braç nu, molt jovenívola i molt d'estiu.

Serà un turista anglès?

En ésser més a prop de l'home, el qual ens camina davant, podem arribar a oir xiular un tango.

No es tracta d'un turista anglès, doncs!

Atrapem per fi l'acolorit home dels corredors de l'Ajuntament.

Es el regidor Granier Barrera.

Anàvem a escruixir-nos un xic de la democràcia «samarretera» del regidor, quan tot d'una pensem que la samarreta vermella pot ésser un uniforme.

Anem vers el despatx d'en Martínez Cuenca per veure si també porta samarreta vermella, de manega curta. El despatx és tancat. Hi tornarem.

Dues posicions

Escoltem el diàleg en un cafè. Els qui dialoguen ho fan des d'una taula propera a la nostra.

—Creieu-ho—diu un—, el diner de l'administració pública ha tingut, té i tindrà filtracions.

—No n'hauria de tenir—respon l'altre. —Un règim nou ha de posar molta cura amb els homes que elegix. I ha d'elegir homes dels quals pugui respondre. Si s'ha combatut els passats per malversacions, és possible ocupar els seus llocs i fer el mateix?

—Sou un somniatruites—replica el primer. —Quan heu vist cap partit que posés en el seu programa que enviaria gent al Municipi perquè s'enriquís? Tots els partits diuen que hi envien homes a fer administració. Els dos primers mesos els trobareu sorruts, ascetes. Fins arriben a publicar les despeses que han fet d'auto, i les comparen amb les despeses dels qui els precediren. Després la sorruderia, l'ascetisme i els estats comparatius, es van deixant. El microbi de la casa comença a fer de les seves: i veieu concessions inversemblants, compres

insòlites, tot això passant sota l'ample i sòlid pont del programa. I a viure! I a embutxacar!

—No vol dir que no n'hi hagi algun de bona fe, però la majoria... L'altre es revolta.

—Inadmissible, inadmissible. Crec amb la innata venalitat de l'home. Però també crec que hi ha casos en què el partit ha d'exercir un control sever, ha de coaccionar, amb força, l'instint d'urpa. Partit que ha pujat per fer al revés del que feien els qui el precediren, ha de fer-ho. Com més revolucionari sigui el partit, més compte ha de tenir amb els seus components representatius. Un partit que hagi fet una revolució contra els lladres no pot ésser format de lladres. Em podreu dir somniatruites, però és així. Que no és així? Pitjor per al partit que ho consent: uns homes faran diner, però el partit se n'anirà en orris...

La conversa segueix. El que tot ho comprèn i ho disculpa, fuma a plena boca. L'altre braceja, es congestiona, mostra la bona fe. I en anar-nos-en, escoltem que encara perora:

—Es possible que els qui roben no es puguin reprimir mai, però jo em resisteixo a creure que perquè s'hagi robat s'hagi d'admetre que no hi fa res que es robi i que es robarà *in eternum*. Aleshores deixem únicament la política per als polítics. I que s'ho facin!

Què heu fet en les vacances d'estiu?

Puig i Ferrater: —He escrit un llibre nou: «Les carreteres de San Sebastián... en auto».

Joan Casanoves: —He llegit operetes i revistes. Quan la política em deixi un xic de lleure, penso escriure «Les Violades».

En Badia: —He sopat a Londres i he parlat amb Sherloch Holmes.

Antoni Rossich Catalan: —He anat al Pirineu i he fet un llibret de film que passa a l' Austràlia.

Carles Riba: —He cantat la Purresa de Maria Santíssima amb un vers català que s'entén.

Joaquim Borralleres: —He seguit preparant-me. El dia que em destapi, tinc por de deixar d'ésser eminent.

Els Números Extraordinaris de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

El vinent divendres, dia 7, sortirà el número extraordinari de "L'ESQUELLA", dedicat a glossar un tema tan interessant i suggestiu com el de:

"CENT ANYS DE CARLINADA"

Heus aquí el sumari d'aquest número que, com els publicats anteriorment, s'esgotarà de seguida:

Sota el signe de Déu, Pàtria i Rei.—El primer rei dels carlins i la seva «honorable» família, Carles Maria Isidre era fill de Carles IV o de Manuel Godoy?—Vida criminal i mort merescuda del Comte d'Espanya.—Ramon Cabrera i Grinyó, tigre que va morir tranquil·lament al llit.—La guerra dels set anys.—Carles Lluís Comte de Montemolín, cèlebre a Londres i a Sant Ca les de la Ràpita.—Facècies i desventures de Carles Maria dels Dolors, vulgarment conegut per «Carles VII».—Les cafrades de la tercera guerra (1872-1876).—Jaume III, el Cavaller.—Carles Alfons o Alfons Carles, Duc de Sant Jaume, fòssil del període miocènic terciari.—Gats de bardissa i òlibes de campanar.—Mort i transfiguració del carlisme.

Profussa documentació. — Nombrosos gravats d'època. — Caricatures. — Retrats

24 Pàgines

40 Cèntims

En Cirera: —M'he separat de Catalunya; sento no poder portar les meves propietats a Madrid.

El regidor Ventós: —M'he esbargit cantant «Molinos de Viento» i l'entrada de tenor en la «Marina». Dono el do.

En Lluís Prunés: —He anat a collir figues de moro.

En Santaló: —He estudiat. Us recomano una nova obra: «Res de nou a l'Oest».

Xavier Calderó: —He anat a París. He pogut observar que la plaça de la Concòrdia segueix on era. També he portat la darrera novetat en llibreria: «Viatge al voltant de la meva cambra».

El regidor Pla: —He passat de l'específic al cementiri. Tot va bé! Visca l'administració directa!

L'Azaña: —M'he atipat d'aigua de Catalunya. La trobo millor que la del Lozoya. Veuré que pot fer-se per ací.

En Benigani: —He fet economies per comprar-me un Ford.

Dolors Bargalló: —M'he treballat un gersei. Fa temps que els discursos no em deixaven fer res.

Amadeu Aragay: —He pensat amb el barret que em compraria a l'hivern.

Jaume Aiguadé: —He gestat «Pamflet». Després de nou mesos ha vingut el part. I quin part!

Ezequiel Vigués: —He fet estinejar els meus titelles.

Domènec Parramon: —He escrit la segona part de «La Divina Comèdia». Total 20.745 versos. Us els llegiré!

Ferran de Sagarra: —He meditat sobre el 23 de setembre. L'he fet cèlebre. Ara l'aprofitaran per fer un homenatge a Lerroux.

Joan Capdelacreu: —He documentat els meus articles sobre «El arte atropellado». Penso escriure'n uns altres sobre «El arte de atropellar al lector».

El senyor Irla: —No he fet res! És molt estrany!

Laureà Dalmau: —He escrit un sonet elegia sobre els temps en què feia sonets.

Daniel López: —He dit més mal d'Espanya que en les actuacions passades.

Jaume Giralt: —Reposo damunt dels llorers. Oh Sant Celoni!

Ot Hurtado: —Estiuejo lluny dels Escorxadors. Mentrestant...

Qui és Jaume Polo?

Jaume Polo és un radical més fresc que el «polo»; el que vol dir que és un bon radical.

Es adroguer. Fou regidor. Ara és delegat de l'Estat en la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental.

Alexandre Lerroux coneix molt en Polo. En Polo coneix Alexandre Lerroux. En Polo ve del camp de dretes. Si el públic no el coneix, el coneixen els qui l'han vist actuar. En frases, fa la competència a Pic i Pon. En llestesa, és de l'escola «Emilianu».

Ningú no dubta que Jaume Polo es mereixia un homenatge-banquet. Aquest temps de lerrouxisme l'hi havia de fer, per fer-li justícia. I l'hi han fet! Ens hi adherim!

Els autos municipals i l'estiu

Els de la Lliga criden contra els regidors que gasten massa auto.

I és que els de la Lliga—com que el tenen propi—no es fan càrrec de les necessitats dels altres.

Es tan dolç córrer per les carreteres a gran velocitat i lliures del preu de benzina!

El senyor Junyet ha dit als qui protesten contra el tragí dels autos municipals que l'Ajuntament de Barcelona no és el de Matadepera!

Què eloqüent ha estat aquest senyor Junyet!

Es possible que un home que sap fer interrupcions com aquesta no sigui ja popular?

Una frase del senyor Azaña

Entres les moltes frases que el senyor Azaña prodigava a les comissions que d'arreu de Catalunya anaren a Sant Hilari per retre-li testimoni d'afecte i agraïment, ens conten la següent, que és saladíssima.

En preguntar-li com li anava la salut, respongué:

—Molt bé; només tinc un ronyó que se m'ha declarat autònom i em veig obligat a tenir-li tota mena de consideracions i complaences.

EN SAMPER.—Qui m'ha posat aquesta indirecta damunt la meua taula?

El Sant Crist de l'Audiència

Ens arriben tard unes edificants declaracions que hom atribueix al senyor Oriol Anguera de Sojo; però no s'ha perdut encara l'oportunitat de comentar-les.

Malgrat que molts ho ignoressin, en la casa pública anomenada, amb fina ironia, "Palau de Justícia", hi havia una capella amb un Sant Crist, en la qual s'ha dit missa cada festa fins fa prop de dos mesos. Ara, amb molt bon encert, s'ha suprimit la missa i s'ha traslladat la imatge a un altre lloc més adient. Un home de llei no pot objectar-hi res; un creient, menys encara. L'Estat és laic, per manament constitucional, i no és lícit de celebrar cerimònies religioses als edificis oficials. Un catòlic, per contra, no necessita haver d'anar a oir missa a l'Audiència, al teatre del Liceu o al mercat del Ninot posem per cas. D'esglésies, com de cases menys santes, n'hi ha més que un foc no en cremaria. El devot més exigent i tastaolletes pot triar a mesura del seu gust.

Ara ve el bo. Si l'àngel no és mentider—com diu la vella cançó natalenca—sembla que el seràfic senyor Oriol Anguera de Sojo ha manifestat que ell, en l'exercici del càrrec de president de l'Audiència, no hauria consentit que es tragués del Palau de les Balances la imatge del Crucificat. Ho creiem. En canvi, va consentir que es sabotegés la República, el règim autònom i la justícia. Ell va consentir, quan podia evitar-ho, que anessin pul-lulant i fent de les seves, en les cavernes judicials, els elements inde-

—Fins Sant Sebastià se'ns torna revolucionari. ¡«Oh aquellos tiempos!»!

sitjables que viuen arrapats als murgons tradicionals, sospirant pel retorn de la monarquia, i mentre, empren les alcavoteries i males arts de la vella Espanya.

El senyor Anguera de Sojo, en tant que primera autoritat judicial d'un règim revolucionari, podia arrancar les herbes parasitàries. Ja en tingué prou amb què els funcionaris, alts i baixos, oïssin missa, morregessin farisaicament els peus sangosos del Crucificat, i complissin els preceptes exhibicionistes de la Santa Mare Església.

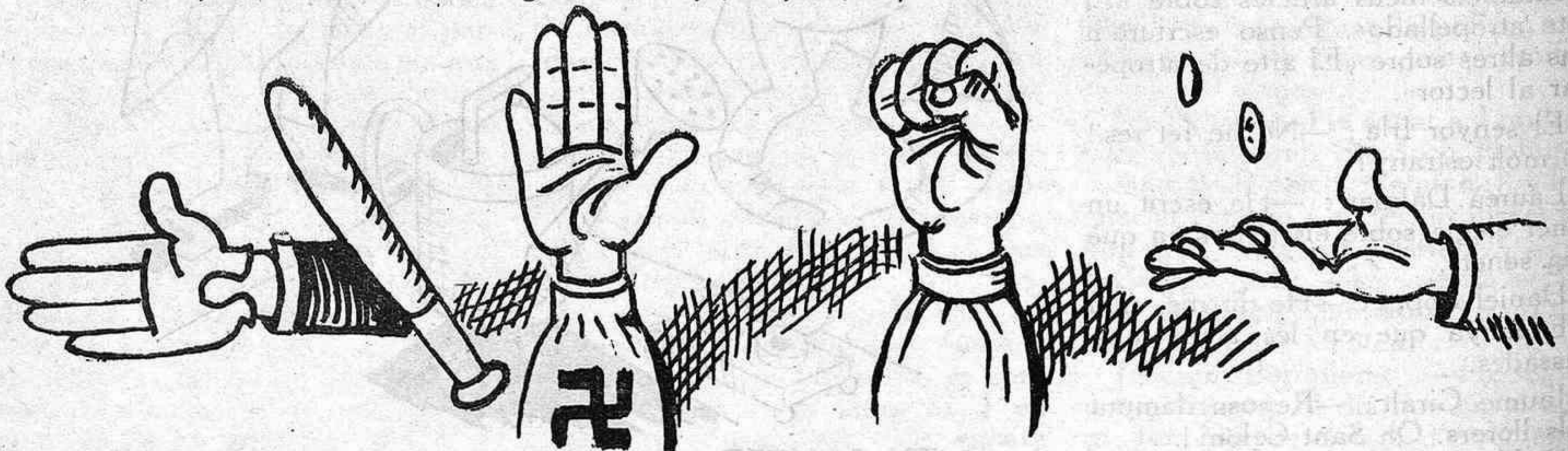
Ara, han tret de la capella del Palau la imatge del Crist, i malgrat la indignació del devot senyor Anguera de Sojo, el primer que haurà

restat satisfet, és Crist, cansat que el fessin servir de penja-robes i de tapabruts.

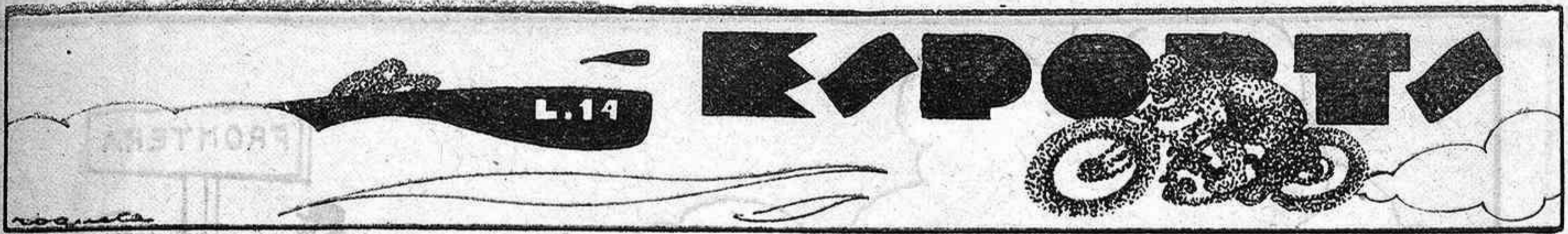
—Jerusalem, Jerusalem, com més anem menys valem—degué repetir més d'una vegada el màrtir del Gòlgota, movent el cap a dreta i a esquerra, en veure que els qui li feren costat al Calvari havien augmentat d'una manera extraordinària, amb la diferència que ara era ell l'únic que restava clavat.

Es possible que algun dia Jesús torni al Palau de les Balances, però no a tall de crucificat, sinó brandant les xurriaques amb les quals foragitar els mercaders del temple.

PANICAL

Les mans que més es veuen ara.

Cronòmetre

HUMORISME FEDERATIU

A la Federació de Futbol tot va com una seda. Tothom viu bé i el qui no somnia truites, dorm de panxa al sol com les granotes, al voltant dels llacs d'aigües enllotades de les regions obagues amb vols de mosquits i ombres de misteri.

Ha passat l'aldarull de les retirades heroiques i l'enrenou de l'assemblea ordinària arrencada amb fòrceps, com en un part difícil, l'elecció de càrrecs en família. La calma s'imposa fins en els ànims més exaltats i tothom viu tranquil i beatífic com el gran Trias que amb tot i tenir el convenciment que cap club de la segona categoria el vol al Consell d'Apel·lació, va fent la seva com si sentís ploure.

La retirada dels delegats de segona categoria no té importància. El mateix Guàrdia, representant dels clubs de segona al Consell directiu per elecció de tots els delegats de primera categoria, però cap dels de la segona a qui deu representar, no n'hi dona gaire.

No fa pas molts dies que varen celebrar a la Fede una reunió les segones categories per a tractar del "calendari" de partits i d'altres afers. Els delegats varen posar el santandreuenc Guàrdia entre l'espasa i la paret demanant-li que deixés el càrrec, però ell, com els guàrdies que són d'ofici, va donar airoso la "vuelta a la manzana" fent-se el desentès.

No podia deixar el càrrec perquè altrament hauria

estat un desaire als companys de Consell. Ell no volia deixar els companys perquè se'ls estima com la família.

Amb les llàgrimes als ulls i l'ai al cor, exposà amb un sentidíssim discurs, per què estimava tant el Consell de la Federació, i els delegats, entenedrissos i plorant com "magdalenes", li varen dir que podia quedar-se de directiu a perpetuïtat si era convocada seguidament l'assemblea extraordinària que per continuació de la de reglament tenien demanada.

Llavors, en Guàrdia, amb una alegria i una ingenuïtat remarcables, digué, abraçant-los tots:

—Està bé. Reconegut. L'assemblea, per acord del Consell Directiu, s'ha de convocar demà. Estaré un dia sense venir per la Federació, i així tot quedarà arranjat.

I talment com ho deia, ho va fer. En Guàrdia no va comparèixer per la Federació, fins que fou convocada l'assemblea.

Volen una prova més clara que la Federació és el paradís de la felicitat?

Malgrat tot, hi haurà gatzara de valent a l'assemblea que s'ha de celebrar el dia vuit. En Trias serà el cap de turc. Tothom el vol fora, i com que ell es troba bé fent de directiu i donant-se importància, hi haurà feina per a treure-li el càrrec. Si no li adormen la barra per a arrencar-li el queixal, del càrrec dubtem que aconseguixin ni bellugar-lo del lloc.

Cal reconèixer que la Federació ha millorat d'ençà de l'última assemblea. Almenys farà riure un xiquet més.

Altaveu indiscret

Neusel va fer un paperet d'estrassa davant de Max Schmëlling. Els americans que somniaven veure el teutó menjant la lona i batut aparatósament, s'han quedat amb un pam de nas.

El combat Schmëlling-Max Baer, s'atansa a passes de gegant.

En Miquel, el fotogènic nedador Miquel, ha batut el record d'Angel Sabata, en el Criterium de velocitat.

Convé que els nedadors de casa es mosseguin uns i altres per a batre força rècords. Així veurem aviat com la natació tortugàcia que posseïm, arribarà a situar-se en un nivell internacional.

El Sabadell ha quedat fet una desgràcia, per Alemanya i Suïssa. O els alemanys i els de la terra del tortell han guanyat futbolísticament un valor que no tenien, o el Sabadell ha baixat de categoria i farà el ridícul al campionat català.

Aviat veurem on li apreta la lligacama.

Allò d'aquella cursa ciclista al parc de la Ciutadella, que semblava un somni d'en Peris o una fantasia de Canto i Río, ja hauran vist que es va quedar en projecte i que no s'ha arribat a fer.

Magne, Martano i Le Grevez volien tantes pessetes, que

els organitzadors, abans de morir de cara a la paret, varen decidir deixar-ho córrer.

Els felicitem, perquè almenys han tingut més vista que en Gasa amb el cèlebre Paulino-Schmëlling.

—Aquest Francès ha estat un infeliç—deia un directiu del Sans, parlant amb un del Júpiter mentre jugaven el partit Barcelona-Sans. —Li oferíem un bon sou i una col·locació a l'Ajuntament si signava la fitxa per a nosaltres, i no ens vàrem entendre.

Es veu que les places a l'Ajuntament i els afers futbolístics tenen una relació molt directa.

En Guzman, que ja tenia un peu al Madrid, ha signat novament pel Barcelona.

Quan en Pep Samitier s'ha assabentat del cas, ha decidit posar-se a la recerca del president del Barcelona, però en Sala, per despistar, surt al carrer amb barba i bigoti.

Hom diu que el C. D. Júpiter i el Poble Nou s'han adonat que no podien viure tots dos a la barriada, i han decidit fusionar-se.

La fusió serà un fet per als campionats de Lliga. El Júpiter començarà els de Catalunya al camp de sempre i s'aniran fent les gestions necessàries per a la fusió oficial.

Si han de treure el ventre de pena tot dos... endavant, però si han d'acabar fent badalls igualment, malaguanyat treball.

Quan va néixer, tothom li tenia por.

Ara que és gran, ningú no la respecta

Notes soltes

Recordeu aquell famós plebiscit del difunt Primo de Rivera? Hitler l'ha volgut imitar a Alemanya. I a pesar del terror nazi hi ha hagut més de quatre milions que han dit NO.

Les dictadures tenen aquestes sorpreses.

Aquell dibuixant mediocre que signa Castanys i que abans col·laborava en diaris d'Esquerra i ara elimina cada dia un xic de bilis a les pàgines de *La Veu de Catalunya*, diuen que aviat es passarà a *El Debate*.

Hi ha gent que sempre està a disposició del qui paga més bé.

Els de Sant Isidre s'han separat de la Lliga. Diuen que volen anar-se'n amb els monàrquics. Però si ja hi eren!

El President Companys ha anat a les terres altes de Lleida. I ha passat a França, no com alguns monàrquics voldrien—fugitiu—sinó com a President i amb tots els honors.

I a tot arreu ha trobat l'adhesió d'un poble fervorós i republicà disposat a tot per defensar les llibertats conquerides.

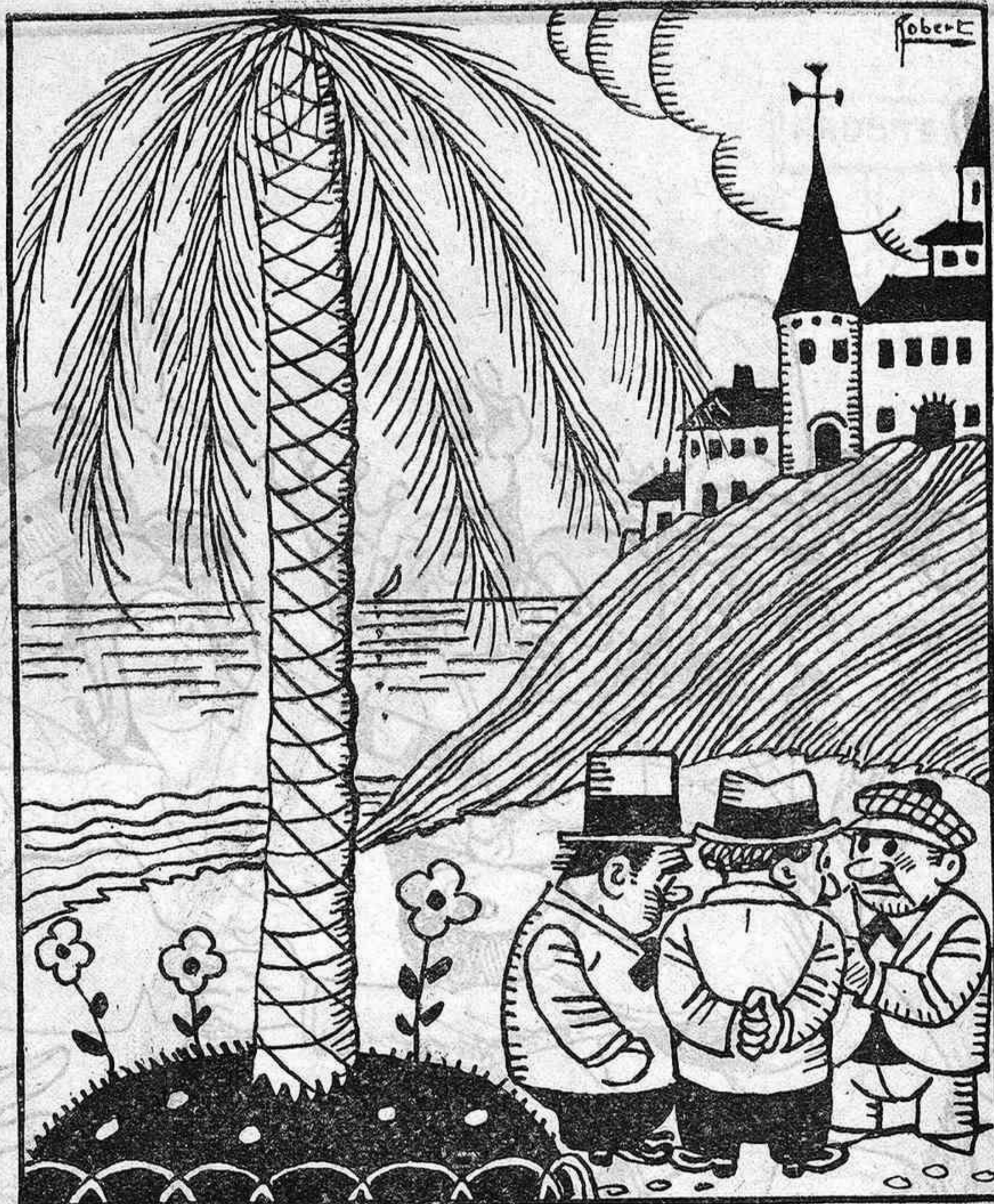
Que ho tinguin present els qui somnien truites. O sigui: els monàrquics.

L'il·lustre republicà Manuel Azaña haurà vist que Catalunya és republicana. I podrà dir-ho després, quan retorni a les terres que no tenen aquesta sort, a les terres que tan fàcilment, tan lleugerament han oblidat la tràgica lliçó de la monarquia.

Un tal «Juan A. Mas Yebra, Presidente de la Propiedad Rústica y Urbana del Fomento del Trabajo», molt popular en temps de la Dictadura—a. f. p.—s'ha permès d'opinar sobre el reglament de la Llei de Contractes de Conreu.

Home, senyor Mas, no faci broma!

Tan sols en un mes, a Barcelona han estat decomisats 21.115 quilos de peix i 25.262 de fruites i verdures, que no eren bones per al consum.

—Per què hauran donat a Pic i Pon la creu del mèrit naval?
—Home, perquè sap nedar i guardar la roba.

Es veu que ens volen fer la vida massa amable. Qui sap si també es tracta d'una maniobra contra Catalunya!

L'ex-republicà Lerroix—si és que ho ha estat alguna vegada, cosa que dubtem—ha dit que «l'Estatut, en altres mans, estaria més bé».

Ja ens figurem en quines mans pensa l'ex-republicà Lerroix: en 'es de la Lliga i en les d'algun «pinta» de la Dictadura—a. f. p.—dels que s'han fet radicals.

L'altre dia, a la barriada d'Tres Torres, uns guàrdies de policia urbana anaren a recollir una pobra noia boja. Caldria fer entendre a aquests guàrdies de

policia urbana que un boig és un malalt i que els malalts mereixen certes consideracions. Caldria fer entendre a aquests guàrdies de policia urbana que no s'han de donar espectacles salvatges com el que donaren l'altre dia.

I que la urbanitat ha d'ésser quelcom més que un nom.

«Informaciones», el diari monàrquic del contrabandista Marc, diu que al President Companys, per haver pronunciat un discurs a Bagneres de Luchon, se l'ha de destituir, empresonar-lo i sumar-lo.

Home, potser que afluixin una mica els lacais de l'il·lustre contrabandista. I si no volen afluixar que recordin l'actuació de Sanjurjo el 10 d'agost, que era bastant pitjor que un discurs a Bagneres de Luchon.

TELÓ ENLAIRE

Noves

Roser Coscolla ha treballat a Sant Hilari amb gran èxit.

El Teatre Català no ha sabut aprofitar com calia el temperament magnífic i el sòlid bon gust de Roser Coscolla.

Just Gómez ha compartit amb Roser Coscolla els èxits de la temporada d'estiu a Sant Hilari.

Un altre bon element desaprofitat també pels organitzadors de temporades de Teatre Català.

Ha estat publicada la segona edició de «Bola de neu», de Carles Soldevila. L'obra ha estat revisada i augmentada amb escenes inèdites.

«Bola de neu» és una excel·lent comèdia, de les que fan honor a qualsevol teatre. L'ha editada la casa «Millà» en la seva biblioteca: «Catalunya Teatral».

Enriqueta Torres. En altres llocs una

creació com la que féu Enriqueta Torres, de «Gardènia», la protagonista de l'obra del mateix títol de Josep M.ª de Segarra, li hauria estat la consagració esclatant. I consti que parlem d'una sola creació: en podríem esmentar d'altres: «Alba», de «Peter's Bar» de Ramon Vinyes.

Enriqueta Torres és igualment desaprofitada per al Teatre Català.

Enric Lluelles i Navarro Costabella seran homenatjats.

Navarro Costabella ha triomfat amb el seu drama «Samuel», i Enric Lluelles ha fet del protagonista de l'obra una justíssima creació.

L'homenatge consistirà en un sopar íntim; el dia senyalat per a la festa és el 4 del proper setembre.

Els amics dels homenatjats que vulguin assistir a l'acte, poden demanar els tickets a l'«Associació de Teatre Selecte» (Borrell, 111, pral.).

—Per què no se'n va a casa seva, vostè?

—Perquè la dona està de mal humor.

—I per què està de mal humor, la seva dona?

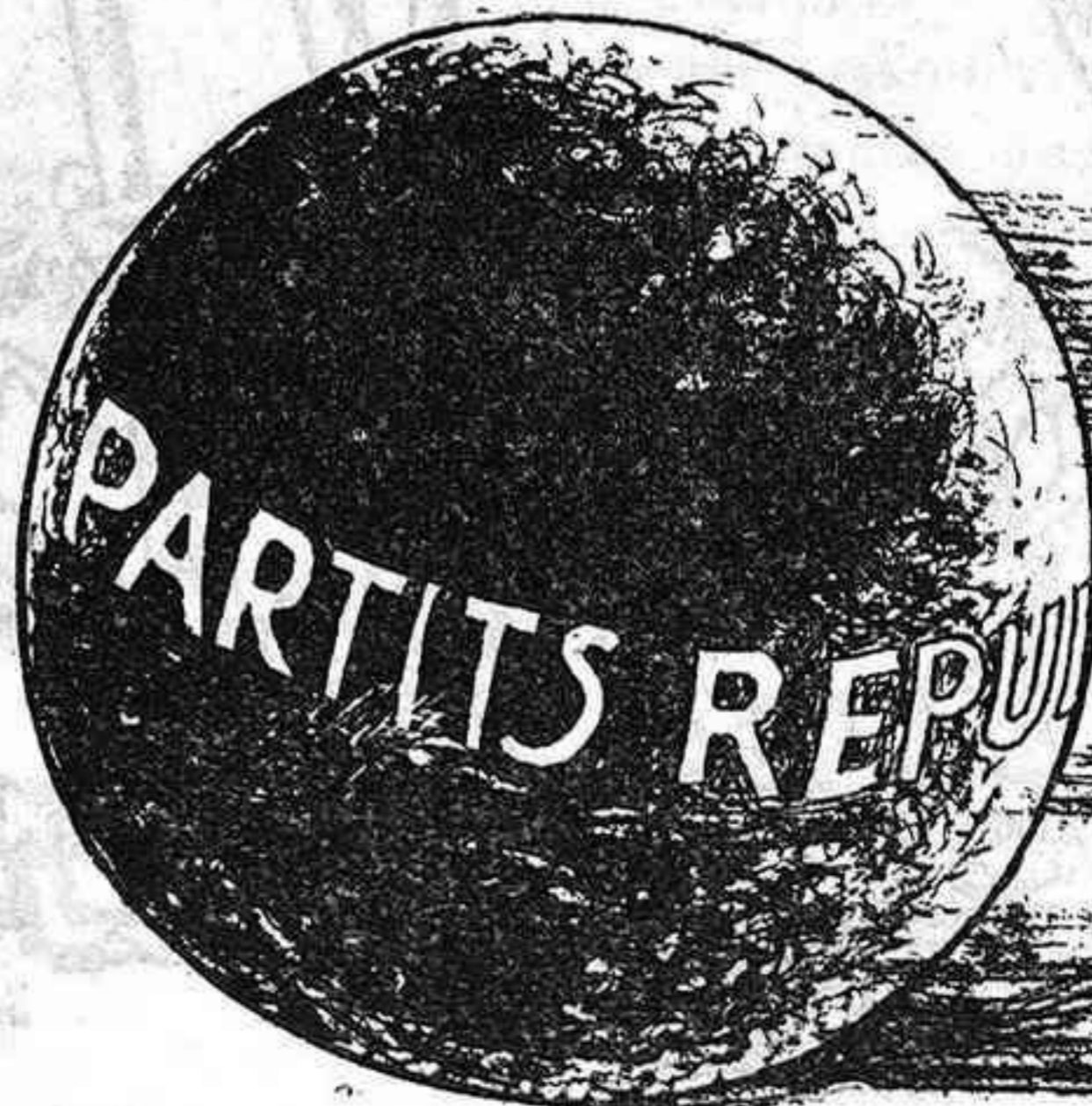
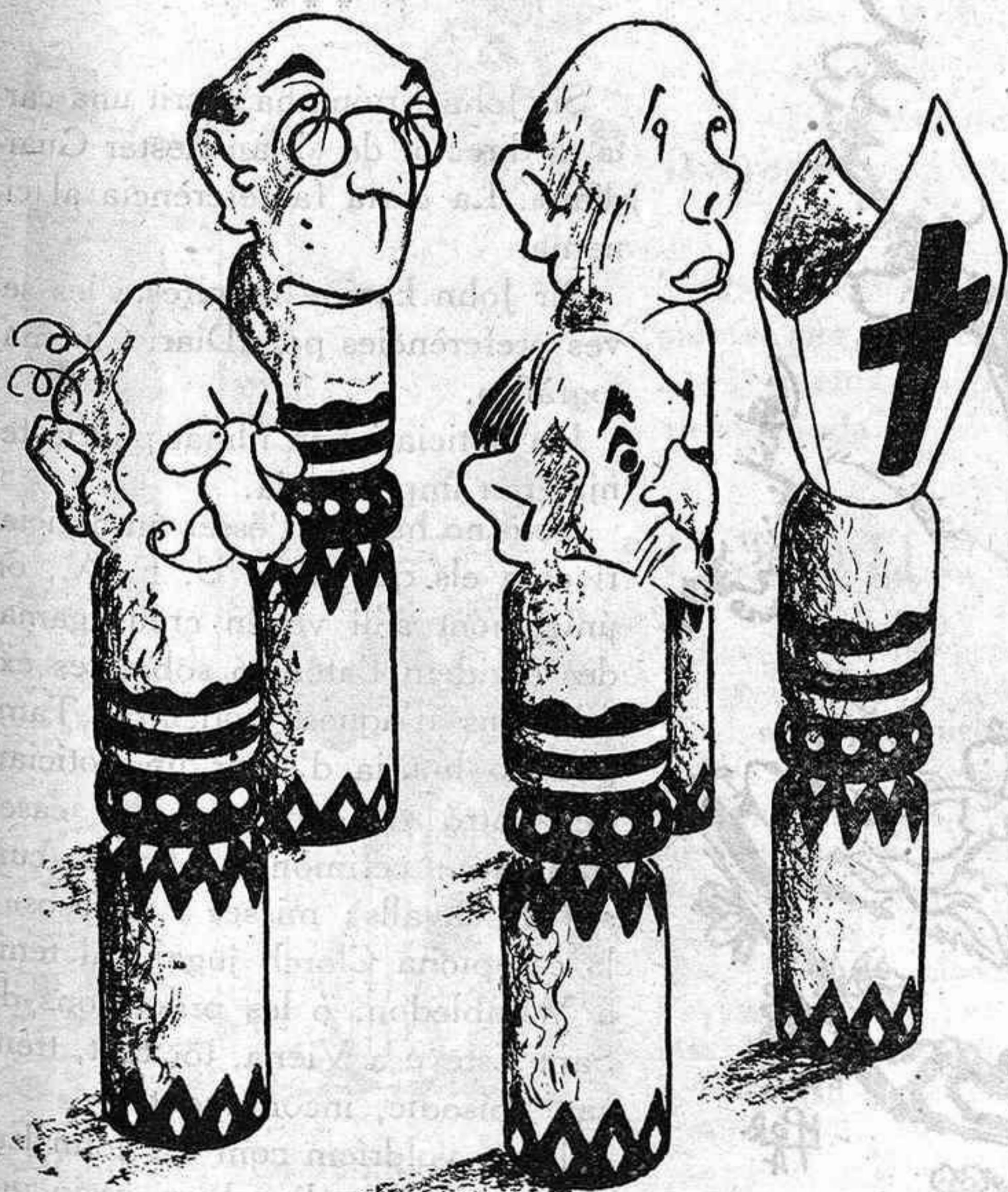
—Perquè no vaig a casa.

El Casal Català de Buenos Aires ha estrenat amb gran èxit «Recó de Xiprers», de Ramon Vinyes.

Els elements del «Casal» posaren el cap en la interpretació i presentació de l'obra. Es pintaren dues decoracions. S'intercalaren al text, composicions musicals de Grieg, Beethoven i Wagner. L'obra fou representada amb entusiasme. El públic l'aclamà.

El Foment de les Arts Decoratives, en ple, col·laborarà a les presentacions de les obres de la temporada oficial de Teatre Català que es farà al Poliorama.

Segueix l'estiu i la calor. La majoria dels teatres tenen tancades les portes.

El moment polític

Noves i Comentaris

Hem vist fotografies d'un film soviètic extraordinari: «Tres cants a la vida de Lenin». Es un film de Dziga Vertoff. Amb aquest film inaugura la cinematografia russa el film èpic.

El film ens ha fet pensar en l'antitesi que és la cinematografia nord-americana de la cinematografia russa. L'eix de l'una és la dona: vestida, enjoiada, maquillada, el més artificial possible. L'eix de l'altra és Rússia i la naturalesa.

En «Tres cants a la vida de Le-

nin», la presència de l'heroi de la pel·lícula ens ha fet veure la seva absència corpòria, ens l'ha feta veure, ens l'ha feta sentir, àdhuc davant d'un epectacle de muntanya. I això per mitjà de fotografia no poguda contemplar en moviment.

Es llancen massa actrius noves! El públic acaba per no recordar-les.

La d'aquesta setmana és Billie Seward. Filma amb Barrymore la seva segona pel·lícula rotulada:

«La comèdia de la vida».

Billie Seward és presentada amb «mallot».

Segueix la campanya per a la moralització del cinema.

Ara són els puritans anglesos els qui fan eco als puritans de Nord-Amèrica. El «Consell Britànic per a la moral pública» és presidit pel bisbe de Londres. Aquest Consell ha examinat 225 films i n'ha trobat 74 d'absolutament immorals i els altres mig en plata i mig en cèntims.

Escrivim al Consell Britànic que encarregui una vida filmable de Santa Filomena, al nostre gran místic Ramon Rucabado.

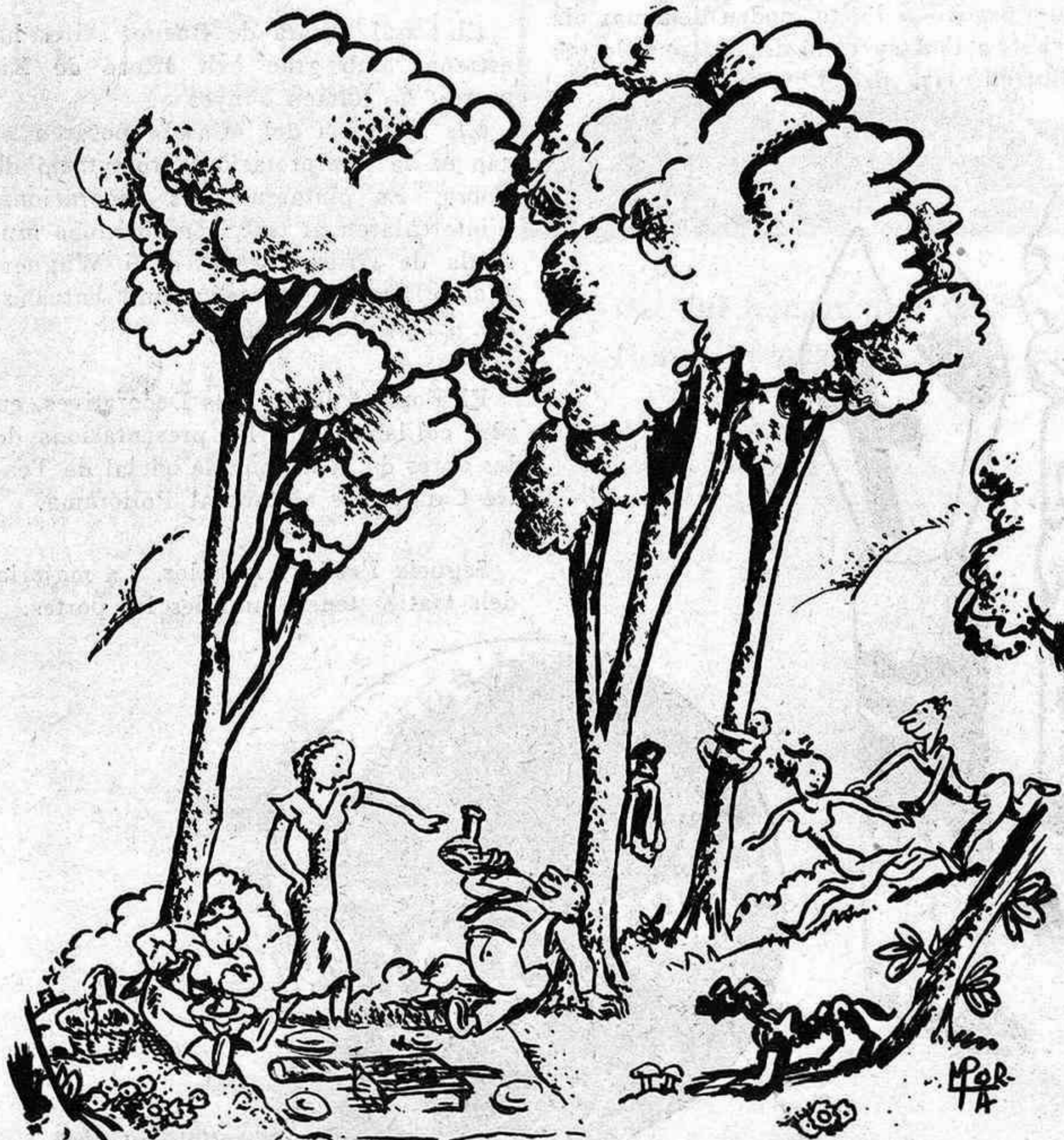
Sir John Ervine ha escrit una carta al director de «Manchester Guardian». La carta fa referència al cinema.

Sir John Ervine manifesta les seves preferències pel «Diari Cinematogràfic».

Un noticiari ben filmat podria tenir gran importància.

Però no hauria d'ésser un noticiari com els que fa la U. F. A., on únicament s'hi veuen creus gamades (Cridem l'atenció sobre les exhibicions d'aquest noticiari.) Tampoc no hauria d'ésser un noticiari del patró del que fan les cases franceses: cerimònies oficials, curses de cavalls; misses i «missos»; la campiona Clorch jugant al tennis a Wimbledon, o les processons de Sant Esteve a Viena, tot curt, trencat, episòdic, incongruent.

Ja no voldríem com Sir John Ervine poder estudiar l'expressió del Cancellier Hitler, cosa ben interes-

—Per això deies que anàvem en una font on l'aigua era tan bona?

sant per a alguns. En tindriem prou amb un noticiari ample, d'esdeveniments escollits, no presos a l'atzar: un noticiari extens de documentació gràfica.

Hi haurà cap casa editora que es determini a editar-lo?

Consti que ho demanem sense creure en l'eficàcia de la nostra insinuació. Que valgui, però, la que fa Sir John Ervine a la Direcció del «Manchester Guardian».

Una nova de cinema!

La nit de l'estrena a París de «El petit rei», la Gran Duquessa Vronskaire Ivanovna, ex-dama d'honor de la zarina, en el palau imperial de Sant Petersburg i més tard cida seca del zarevich a Tarskoieselo, es va desmaiar.

L'ANIVERSARI DEL PACTE

—¿...?

—El pacte de Sant Sebastian?... Fugi, home... Allò fou una «cavallada». Ara em va més bé el pacte amb en Gil Robles.

Quan deu cobrar una Gran Duquessa per a desmaiar-se?

El cinema no posa barreres a la propaganda.

Per fi s'ha començat a fer entendre que el President de la Generalitat, en tant que representant per dret propi a Catalunya, de l'Estat espanyol, no és un agent de cap Govern ni necessita per a res la seva confiança.

A més, tots els funcionaris de l'Estat a Catalunya li deuen acatament i han d'estar subordinats a les seves ordres.

Això, tan important i fonamental, s'havia oblidat a Madrid i també a Catalunya, no solament pels qui havien d'obeir, sinó, el que és pitjor, pels qui han de manar.

L'entroncament de la manduca amb els ideals, a profit sempre i quasi exclusiu de fondistes i cafeters, degué començar amb el cèlebre sopar en què Jesús va despedir-se dels seus deixebles.

El metge.—Si demanen per mí, sóc a l'Hospital.

La vulgarització del xampany, temps a venir, va facilitar la cosa.

Hi ha qui diu que un hom, després d'haver escurat amorosament una cuixa de pollastre i d'haver begut un parell de copes d'un vi més o menys escumós, té idees més clares sobre totes les coses.

Potser sí. El que sabem, és que després de l'eufòria i de l'exaltament efervescent i gasós que segueix als àpats de germanor i d'homenatge, els ciutadans que hi han assistit se'n van tranquil·lament a casa o a escampar la boira.

* * *

Ja és sabut que l'enginy mordent i un bon xic olla dels madrilenys castissos, qualifica una mica despectivament de «isidros» els provincians que van a badoquejar a la «villa del oso y del madroño».

Ningú amb més motiu per a lluir amb dret propi el gep d'«isidro» que els pagesos de ciutat i les llagostes de rostoll

de l'«Instituto Español de Pistoleros de San Isidro» que aquests dies aniran a Madrid en romiatge a ensenyar la llana de llurs clatells i a fer posar en ridícul Catalunya.

El que és possible és que quan tornin es trobaran que els ha volat la terra i la collita, car no sempre els àngels havien de llaurar i fer la feina per compte de l'amo Isidre, molt menys quan aquest, en forma de Cirera i Volta'l, anava a córrer una «juerguecita» de 62'75 pesetes tot comprès, àdhuc les ganes de perdre el temps.

* * *

Són molts els qui s'estranyen de l'interès suïcida del Govern en emmetzinar la qüestió d'Euzkadi que, com la de Catalunya, haurà d'acabar indefectiblement a trompades. No es tracta de suïcidi ni de quixotada. Els elements del lerrouisme, que són els qui *administren* la República indefensa, saben prou bé que

la història de Cuba i de la pèrdua de l'imperi colonial es repetirà més aviat del que molts es pensen, i volen aprofitar l'avinentesa per a no donar gaire feina als liquidadors de l'herència.

Mentre es fa soroll a Euzkadi i a Catalunya i es fan preparatius i trepitjocs bèl·lico-administratius des dels Ministeris estant, la gent bada, els rellotges desapareixen i les armilles s'afliuixen.

* * *

Ja ho sabeu. Des d'ara els joves no podran formar part de cap agrupació política, a menys que no comptin amb el permís dels pares. Això de moment, car quan Pita Romero torni del Vaticà, es prendrà l'acord que sense el butlletí acreditatiu d'haver confessat i combregat, que expediran els rectors i els estanquers, cap jove no podrà dedicar-se a la política. Quant als majors d'edat, ja en parlarem!

* * *

Es torna a parlar del boicot a Catalunya, pel qual sospiren els «hermanos» de la resta de la Península. Que comencin d'un cop i llavors és fàcil que ens entenguem. Sabran la satisfacció que dona haver de pagar les coses que hom compra, al comptat o a curt terme, en lloc de fer-ho en lletres de sis mesos, molt sovint prorrogades.

A Catalunya gaudirem així mateix del gust de pagar a bon preu el tabac, el sucre, la carn, els llegums, el carbó, el blat i altres «niñerías» per l'estil.

Què s'hi juguen que aquest boicot no ve? Una vegada més ens perdonaran la vida. Per compassió i amor a la «industrial region catalana, florón de España», no es creguin...

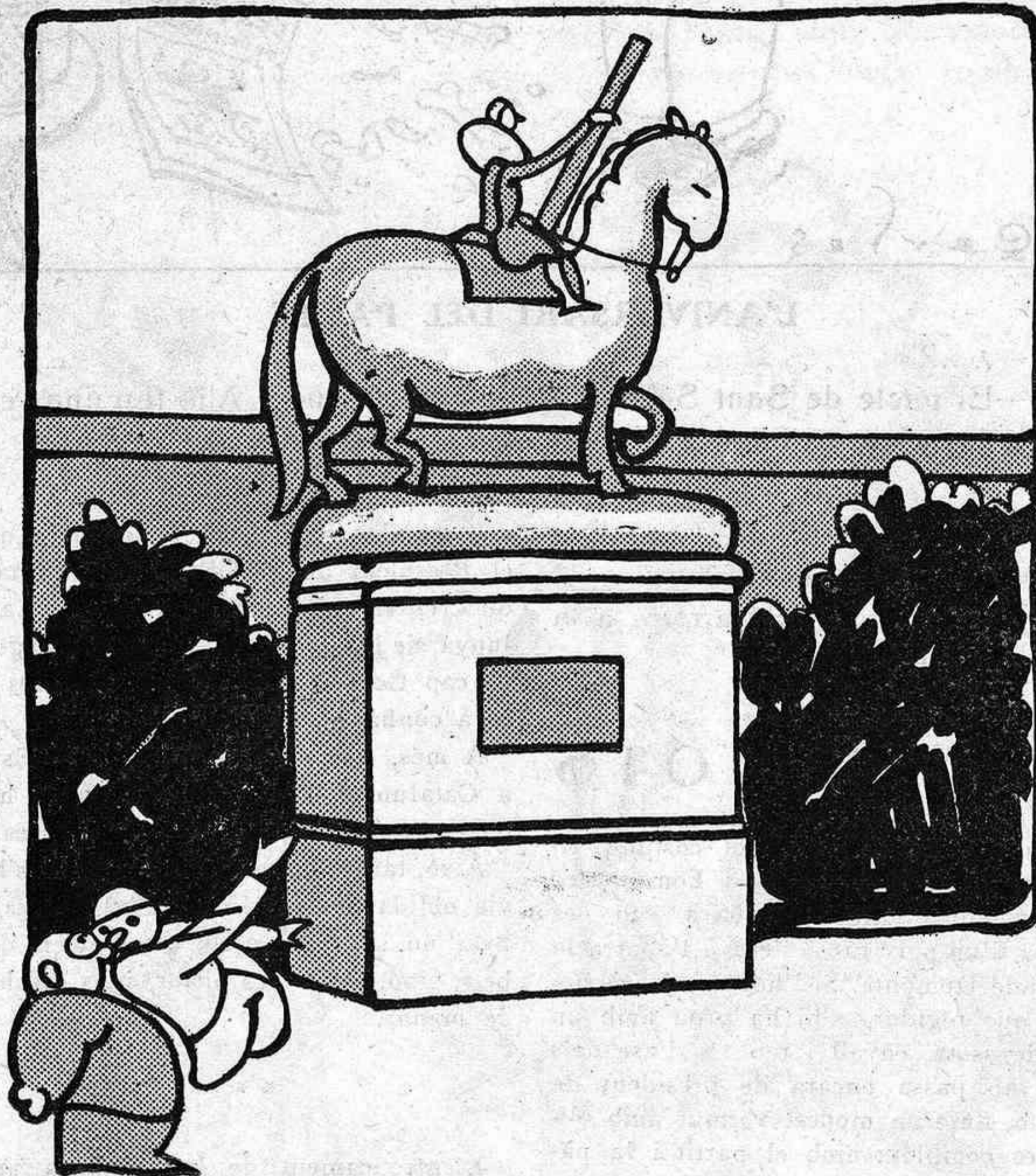
* * *

Mentre els espanyolistes inconsútils es preocupen de posar obstacles a l'ús de la llengua catalana, es deixen prendre l'idioma a Filipines, que ha estat substituït per l'anglès.

Recordem que una vegada un escriptor argentí, José L. Pagano, va fer la profecia que dins de cent anys l'espanyol no es parlaria a Amèrica, i tothom se li va tirar al damunt.

A veure si amb el temps allò dels «doscientos millones que hablan el español» es convertirà en un tòpic com el de «nunca se ponía el sol en España» i «Castilla, granero del mundo».

Es el destí dels qui es passen la vida ficant-se a cada dels altres i desatenen els afers de la pròpia llar.

L'ESTATUA D'EN FELIP III

—Un cop restaurada, trobo que han engreixat massa aquest animalet... ¿no li ho sembla?

Vies Urinàries

BLENORRAGIA (Purgacions)

i totes les greus complicacions de l'aparell GENITO-URINARI, tals com CISTITIS, PROSTATITIS, GOTA MATINAL, o MILITAR, ORQUITIS, etc., de l'home; METRITIS, VAGINITIS i ANEXITIS, de la dona; s'obté un ràpid i segur resultat amb l'ús dels

SELLOS OSSAM

Llurs propietats antisèptiques i microbicides comuniquen a la sang i a l'orina i es noten llurs efectes a les primeres preses; calmen els dolors produïts per la micció; l'orina es manté asèptica i els gonococos són destruïts fins a obtenir amb llur ús una veritable i completa curació

De venda: Dr. ANDREU; Segalà (Rbla. Flors, 14). Farmàcia de la Creu; Farmàcia Tarrés (Carme, 84); Pujol i Culell (Pelayo, 56); Ferrer i principals farmàcies

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

FABRICA DE BILLARS - Boles de vorí i de pasta - Articles de joc en general. - Constructor exclusiu dels billars elèctrics «JAPONES» i JARDINERIA MODERNA» (patentats)

EUSEBI ESCARDIBUL

Correspondència: Apartat de Correus, 200 - Casa fundada l'any 1840

DESPATX: UNIO, 4
TELEFON 16876

BARCELONA

LA MILLOR NAVALLA
D'AFAITAR?

RTERO

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

No oblideu que el dia 7 de Setembre sortirà UN NUMERO EXTRAORDINARI de "l'Esquella de la Terraixa", que serà una monografia històrica de les guerres carlines. —ADQUIRIU-LO

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Revistes

E X I T

Las Vampiresas

Francesc Layret, 55

Telèfon 34541

Frontó Principal Palace

Extraordinaris partits amb cistella

pels asos de la pilota

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTO NOVETATS

INTIM CINEMA

Escollits
programmes

CINE TALIA

Honduras de infierno
El presidente fantasma
Recién casados
El violinista fantasma
Dibujos y Revista

CANODROM PARK DE CATALUNYA (GUINARDÓ) Servei d'autòmibus ROCA

El lloc més fresc i atractiu de Barcelona

Les vetlles al Park Canòdrom, us seran inoblidables

Ball i atraccions, amenitzat per l'orquestra «MATAS BAND». Servei de banys i Restaurant
Piscina i Fons lluminoses

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEN BARCELONIN

mar
ti
bas

—Què feu, Sr. Prunera?

—Com que ací, a Catalunya, no ens deixen fer el que voldríem, en lloc d'una evasió de capitals farem una evasió de terres cap a Castella.